

Henry H. Neff

TAJOMNÝ GOBELÍN

PES
Z ROWANU

FRAGMENT

TAJOMNÝ GOBELÍN 1 – PES Z ROWANU

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:
Tajomný gobelín 2 – Na pokraji skazy
Tajomný gobelín 3 – V moci démonov

Henry H. Neff
Tajomný gobelín 1 – Pes z Rowanu– e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

TAJOMNÝ GOBELÍN

Napísal a ilustroval Henry H. Neff

PES Z ROWANU

FRAGMENT

Venujem svojej rodine, priateľom a študentom

OBSAH

Chlapec, vlak a gobelín	8
Tri tiché zaklopania	23
Cas volby	42
Let do Rowanu.	56
Staré zlo a nové zlo.	75
Posledný lymril.	97
Plný dom	118
Nováčik a cudák.	143
Zlaté jablko v ovocnom sade.	169
Kurz.	183
Predvečer Sviatku všetkých svätých	204
Tajné väzenia	229
Nevinné lži a husle.	251
Stretnutie s vlkošakalmi.	273
Neocakávaní hostia	287
Nový obyvateľ Rowanu	304
Ulsterský pes	323
Podvodníci v severnom Atlantiku	337
Krypta Marleyho Augura.	359
Otec a syn	381
Podakovanie.	404
O autorovi	405

PES Z ROWANU

1. KAPITOLA

CHLAPEC, VLAK A GOBELÍN

Max McDaniels si pritlačil čelo o okno rútiaceho sa vlaku a skúmavo hľadel, ako sa búrkové mraky prehánajú po žltej oblohe. Hustý dážď začal tichým, vytrvalým bubnovaním vytvárať na skle pruhy a obloha hrozivo stmavla ako obrovská modrina. Okno sa zahmlilo a Max sa privretými očami díval na svoj vlastný vodnatý, bledý odraz na skle, ktorý žmúril späť na neho: tmavooký chlapec s vlnitými čiernymi vlasmi a výraznými lícnymi kosťami, zdedenými po matke.

Vedľa neho zaburácal hlas jeho otca a Max sa zvrtol k nemu.

„Ktorú by si radšej?“ spýtal sa ho otec s nadšeným a širokým úsmevom. Medzi silnými prstami držal zopár honosných inzerátov na lesklom papieri. Max sa pozrel na inzeráty a zrak mu spočinul na fotografii elegantnej ženy pri kuchynskom dreze, ktorá pobavenie zaklášala hlavu dozadu.

„Tú nie,“ povedal. „Je tak trochu gýčovitá.“

Široký úsmev pána McDanielsa ovisol. Maxov otec, veľký ako medveď, mal svetlomodré oči a vyčnievajúcu bradu s jamkou uprostred.

„Nie je gýčovitá,“ zaprotestoval, úkosom pozrel na inzerát a uhladil si chumáč riedkych hnedých vlasov. „Čo je na nej gýčovité?“

„Nikto, kto je taký šťastný, neumýva riad,“ povedal Max a ukázal na rozžiarenú ženu s rukami po lakte v mydlovej vode. „A už vôbec neumýva riad v luxusných šatách...“

„Ale o to predsa ide!“ prerušil ho otec a mával trápny inzerátom. „Ambrózia je prvý superprostriedok na umývanie riadu! Božská pena, ktorá je dostatočne jemná pre vaňu, ale popritom má stále vplyv aj na tú najzarytejšiu...“

Max sa začervenal. „Oci...“

Pán McDaniels sa odmlčal, a to dostatočne dlho na to, aby videl, ako na nich ostatní pasažieri vrhli rýchly, zvedavý pohľad. So zafučaním strčil inzeráty nazad do svojho pršiplášťa, práve keď vlak dorazil na občasnú zastávku na predmestí.

„Nie je to také zlé,“ ubezpečoval ho Max. „Možno by ti stačilo, keby si to spravil tak, aby bol jej úsmev trochu menej vyškerený.“

Pán McDaniels sa tlmene zasmial a okamžite posunul svoj široký zadok na druhú stranu sedadla, aby pritlačil svojho syna. Max sa odstrčil lakťom, keď sa do vlaku nahrnulo viac ľudí, ktorí si skladali dáždniky a striasali mokré vlasy z očí.

Keď sa vlak opäť pohol, vagónom otriaslo zahrmenie.

Kupé potemnelo, cestujúci zapišťali a zasmiali sa. Max stlačil otcovo rameno a žlté svetlá vlaku sa pomaly začali predierať k životu. Teraz, keď sa blížili k Chicagu, pršalo hustejšie a črtajúci sa horizont ocele a tehál priniesol v letnej búrke veľkú úľavu.

Max sa ešte stále zoširoka usmieval, keď zbadal toho muža.

Sedel na druhej strane uličky v rade za ním, bledý a neupravený, s krátkymi čiernymi vlasmi vlhkými od dažďa. Zdal sa vyčerpaný; očné viečka sa mu nervózne chveli, prihrbil sa vo svojom ufúľanom kabáte a perami artikuloval pred oknom nemé slová.

Max sa odvrátil a otočil sa, aby mal lepší výhľad. Zatajil dych.

Muž na neho uprene hľadel.

Nehybne sedel a na Maxa sa sústredil hrozivým párom rozdielných očí. Zatiaľ čo jedno oko bolo zelené, druhé sa lesklo – mokré a biele ako ošúpané vajčko. Max naňho tiež uprene hľadel ako prikovany. Oko vyzeralo ako slepá, mŕtva vec – vec nočných mor.

Max však akosi vedel, že toto oko nie je slepé ani mŕtve. Vedel, že ho ním skúma – zhodnotil, že to robí spôsobom, akým jeho matka zvyčajne skúmala pohár vína alebo starú fotografiu. Muž upieral na Maxa zrak, potom pootočil hlavu ďalej od okna a preniesol svoju váhu smerom do uličky.

Vlak vošiel do tunela a vozeň sa ponoril do tmy. Maxa ovládol krč strachu. Skryl si tvár do otcovho teplého kabáta. Pán Daniels niečo zahundral a pustil zopár katalógov s výrobkami na zem. Keď vlak začal spomaľovať, Max začul otcov hlas:

„Zaspal si na mojom pleci, Max? Zober si veci – sme tu, synček.“

Max pozrel hore a zistil, že vozeň je osvetlený a cestujúci si to šinú k východom. Jeho zrak náhlivo preskakoval z jednej tváre na druhú. Cudzinca nebolo nikde vidieť. Zapyrený Max zobral dáždnik aj skicár a náhlil sa von za otcom.

Stanica bola prepchatá ľuďmi, čo sa hemžili na nástupišti. Hlasy prehlušovali reproduktory; víkendoví prepravcovia pobiehali sem a tam s vakmi a deťmi v závese. Pán McDaniels smeroval Maxa po pohyblivých schodoch k východu. Dážď ustal, ale obloha ešte stále vyzerala hrozivo a noviny vírili po ulici v náhlych poryvoch vetra. Keď prišli k radu taxíkov, pán McDaniels otvoril dvere na jednom z nich a ustúpil nabok, aby sa Max mohol usalašiť na dlhom plastovom sedadle.

„Inštitút umenia, prosím,“ zahlásil Maxov otec.

Max natiahol krk a snažil sa aspoň letmo zazrieť strechy mrakodrapov, keď taxík zamieril na východ k jazeru.

„Oci,“ ozval sa Max. „Videl si toho muža vo vlaku?“

„Akého muža?“

„Sedel na druhej strane uličky v rade za nami,“ povedal Max a zachvel sa.

„Nie, myslím, že nie,“ odpovedal jeho otec a striasol si z príslášťa zopár chuchvalcov vláken. „Čo bolo na ňom také zvláštne?“

„Neviem. Vzbudzoval hrôzu a uprene na mňa hľadel. Akoby chcel niečo povedať alebo pristaviť sa tesne predtým, ako sme vošli do tunela.“

„Nuž, ak na teba uprene hľadel, pravdepodobne preto, že si na neho uprene pozeral ty sám,“ zhodnotil pán McDaniels. „Vo veľkomeste stretneš rozličné typy ľudí, Max.“

„Viem, oci, ale...“

„To máš tak, nemôžeš posudzovať knihu podľa obálky.“

„Ja viem, oci, ale...“

„Teraz je tento chlapík v mojej kancelárii. Mláďa, ktorému ešte mlieko tieklo po brade. Nuž, prvý deň, keď som uvidel toto decko pri kávovare s namaľovanými očami, prepichnutým nosom a hudbou vrieskajúcou z jeho slúchadiel...“

Max pozeral z okna taxíka, zatiaľ čo jeho otec prerozprával známu historku. Napokon Max zazrel, čo hľadal: dva bronzové levy, vysoké a pyšné, ktoré stáli po oboch stranách vchodu do múzea.

„Oci, to je Inštitút umenia.“

„Máš pravdu, samozrejme,“ povedal pán McDaniels a obrátil sa k Maxovi so smutným, takmer nebadateľným úsmevom na širokej tvári. „Vďaka, že si dnes išiel so mnou, Max. Vážim si to. Tvoja mamička to tiež oceňuje.“

Max vážne prikývol a prudko stisol otcovi ruku. Narodeniny Bryn McDanielsovej oslávili McDanielsovcí vždy návštevou jej obľúbeného múzea. Napriek tomu, že ich matka zmizla už pred vyše dvoma rokmi, Max s otcom v tejto tradícii pokračovali.

Keď vošli dnu, spýtali sa mladej ženy s menovkou, kde môžu nájsť nejakých obľúbených umelcov Bryn McDanielsovej. Max počúval, ako jeho otec odrapkáva mená z útržku papiera: Picasso, Matisse a van Gogh prešli pomerne hravo, ale odmlčal sa, keď sa dostal k poslednému.

„Gaw-gin?“ spýtal sa. Tvár sa mu skrivila a zamračene pozrel na papier.

„Gauguin. Je to vynikajúci umelec. Myslím, že sa vám jeho dieło bude veľmi páčiť.“ Žena sa usmiala a viedla ich k veľkému mramorovému schodisku, ktorým vystúpia na druhé poschodie.

„Tvoja mamička určite pozná všetky tieto mená. Ja nemám pamäť na tieto veci bez ohľadu na to, koľkokrát som tu už bol.“ Pán McDaniels sa tlmene zasmial a mapkou múzea poplieskal Maxa po pleci.

Galéria na poschodí bola plná úžasných nuáns farieb nanesených v hrubých vrstvách na plátna a dosky. Pán McDaniels ukázal na veľký obraz s chodcami na dažďivej, upršanej parížskej ulici.

„Vyzerá to tak trochu ako dnes, však?“

„Dážď áno, ale aby si vyzeral ako on, musel by si mať fúzy a cylinder,“ zauvažoval Max a úkosom pozrel na postavu v popredí.

„Fujha! Ja som mával fúzy. Tvoja matka ma prinútila, aby som si ich oholil, keď sme spolu začali chodiť.“

Niektoré obrazy dominovali celým stenám, zatiaľ čo iné sa chýlili v malých pozlátených rámochoch. Približne hodinu strávili presúvaním sa od jednej maľby k druhej a dali si záležať, aby viac času zotrvali pri obľúbených maliaroch pani McDanielsovej. Maxovi sa mimoriadne páčil Picasso, na ktorom starec s tvárou ošľahanou od vetra držal v ruke gitaru. Pozorne si prezeral obraz, keď začul, ako jeho otec za ním vykrikol.

„Bob? Bob Lukens! Ako sa máš?“

Max sa obrátil a videl, ako jeho otec energicky potriasa ruku akémusi chudému chlapíkovi v strednom veku, ktorý mal na sebe čierny sveter. Spreádzala ho nejaká žena a obaja sa rozpačito usmievali, keď ich pán McDaniels zahnal do kúta.

„Nazdar, Scott. Rád ťa vidím,“ zdvorilo povedal muž. „Drahá, toto je Scott McDaniels. Pracuje pre Bedford Bros...“

„Ach, aké milé prekvapenie! Teší ma, Scott.“

„Zmenia spôsob vášho nazerania na polievku!“ zahrmel pán McDaniels a vystrelil prstom k stropu.

Pani Lukensová sa od ľaku mykla a pustila z rúk kabelku.

„Predstavte si mrazivý a nevlúdny deň,“ pokračoval pán McDaniels a zohol sa, aby jej pozbieral veci, zatiaľ čo žena cúvla za chrbát svojho manžela. „Tečie vám z nosa, fúka vietor a všetko, čo máte na zohriatie brucha, je plechovka fádnej polievky v komore. No, v Bedford Bros nijaká polievka nie je fádna. Krehké lupienky do polievky! Ich lákavý tvar a to, aké sú chrumkavé, polievku okamžite oživí a prinúti vaše chuťové poháriky vzdať im hold!“

Pán McDaniels si zdvihol ruku k čelu a stál tam v poslušnom pozore. Max chcel ísť domov.

Pán Lukens sa zachechtal. „Spomínal som ti, že Scott je fanatik, miláčik?“

Pani Lukensová si trúfla usmiať sa, keď jej pán McDaniels potriasol ruku a potom sa obrátil k Maxovi.

„Max, rád by som ti predstavil pána a pani Lukensovcov. Pán Lukens vedie moju agentúru – je to veľký šéf. Max a ja sme tu, aby sme sa trochu kultúrne vyžili, všakže?“

Max sa nervózne usmial a natiahol ruku k pánu Lukensovi, ktorý ju srdečne potriasol.

„Teší ma, Max. Je práma vidieť mladého muža, ktorý sa odťahuje od videohier a MTV! Videl si niečo, čo sa ti zapáčilo?“

„Páči sa mi Picasso,“ povedal Max.

„Ten sa mi páčil vždy. Rozumieš tomu...“

Pán Lukens ho poklepal po pleci a opäť sa obrátil k pánu McDanielsovi. „Požiadal by som ťa, aby si ho porovnal s mojím obľúbeným, ale, bohužiaľ, je preč.“

„Ako to myslíš?“ spýtal sa pán McDaniels.

„Bola to jedna z troch malieb, ktoré tu minulý týždeň ukradli,“ povedal pán Lukens a zamračil sa. „V novinách píš, že ďalšie dve ukradli práve minulú noc z Prada.“

„No nie!“ zvolal pán McDaniels. „To je strašné!“

„To je strašné,“ povedal pán Lukens tónom neprípustajúcim pochybnosť a znova hodil rýchly pohľad na Maxa. „Vieš čo, Scott, prived' niekedy Maxa do kancelárie. Mám kópiu toho chýbajúceho obrazu a uvidíme, či Rembrandt pretromfne Picassa!“

„Prídeme, prídeme,“ prisľúbil pán McDaniels, zasmial sa popod nos a pokľakol si, aby bol na Maxovej úrovni.

„Hej, chlapče,“ povedal s mrknutím. „Oco sa musí trochu pra-

covne porozprávať a nechce ťa unúdiť na smrť. Čo takto ísť si nasikcovať nejaké cínové brnenia, ktoré ste kreslievali s mamičkou? Stretieme sa dolu v kníhkupectve o pol hodinky, dobre?“

Max prikývol a rozlúčil sa s Lukensovcami, ktorí sa okamžite stiahli pred prudko gestikulujúcou postavou Scotta McDanielsa. Max si zobral skicár aj ceruzu a pomaly kráčal po chodbe s tichým sopením, že jeho otec si nikdy nedal ujsť príležitosť hovoriť o práci, dokonca ani v mimoriadny deň jeho matky.

Galéria s brneniami bola tmavšia ako ostatné a jej artefakty sa máľko ligotali spoza čistého skla vitrín. Bolo tam menej ľudí a Max bol šťastný, že má možnosť robiť si náčrty v relatívnom pokoji a tichu. Prechádzal popri zamatovej šnúre a občas sa zastavil, aby tu preskúmal kušu, tam kalich. Steny boli vyzdobené všakovakými zbraňami: čierne železné kyjaky, sekery so širokým ostrím aj impozantné meče. Zastal pred podstavcom s obradnými halapartňami a hneď nato zbadal práve ten správny objekt na skicovanie.

Brnenie bolo obrovské. Týčilo sa nad susednými exponátmi na každej strane a vyžarovalo jasný striebřistý lesk v širokej sklenej vitríne. Max prešiel na druhú stranu a vykrútil hlavu dohora, aby lepšie videl na prilbu. O niekoľko minút mal už na jednej strane svojho skicára načrtnutú základnú postavu.

Keď sa Max usiloval nakresliť komplikovaný náprsný pancier brnenia, jeho pozornosť upútal ruch na druhom konci haly. Max zvedavo pozrel cez sklenú vitrínu a vzápätí zalapal po dychu.

Bol tu ten chlapík z vlaku.

Max sa prikročil, čupol si a hľadel, ako sa chlap týči nad strážnikom pri vchode do galérie. Rukou rýchlo a trhane gestikuloval. Pohyby sa úmerne so zvyšovaním jeho hlasu zrýchľovali.

„Takto vysoký,“ vychrlil zo seba východoeurópskym prízvuo-